

## Szöllősi Mátyás

### Eb

Hajnalban pillantottuk meg először.  
Még teljes egész volt a test,  
lent feküdt a porban, úgy tűnt,  
könnyű alvás és fájó ébrenlét között.  
Csak másnap reggel látszott, hogy halott már.  
Ugyanaz a póz, ugyanaz a mozdulatlanság. Árulkodó.  
Leírhatatlan idegenség sugárzott a már kihűlt anyagból.  
Még egy idegrángás se. Szőrét is csak szél borzolta föl.

Minden bizonytalán rákos lehetett. Fölpuffadt hasa,  
mint egy hordó, egykor tele erjedt gyümölcscsel –  
ma már csak szorgos hangyák lakhelye  
meg éhes férgéké.  
Buzgón táplálja őket a szétszívargó élet.

Egy hete még mohón csaholt benne a félelem.  
Halála előtt, látható, valaki alaposan elverte,  
törött láb és bordák, véraláfutások jelzik kínjait  
sok nap után is.

Zajos legyek lepik be kifordult beleit.  
Rothadt húsa ma már varjaknak se kell.

Két hét után egy mélyedés az ágya.  
Mintha a föld is menekülne az oszlásnak indult szervezet alól.  
A délutáni nap dús melege lehántja szőrét,  
fölfedve nyüzszíteni vágyó csontjait.  
De kárhozata: némaság – mint nekünk, hogy figyelni kell.

## A daniknál

Meztelenek, mintha ma születtek volna.  
Ugyan a bőr állapota mindig árulkodó –  
ahogyan a mellkasok s az arcok hegei –,  
eleinte szelídnék hat ez a csoportos rád csodálkozás.  
Kávébarna testük megfeszül, akár az íj a kézben.  
A nagyszemű élemedettek közt néhány  
kerekcárcú csecsemő is akad.

A kántálás aztán megreszketi a tájat,  
s a térded elgyengül,  
ahogy éhes vadként dobban lábad alatt a föld.

Hátul, a mézskötömbök előterében  
lógó melleket perzsel a nap fénye –  
errefelé csakis tarkókat, öleket takar homály.  
Mélyében az élet csatornái – pénisz és vagina –,  
belső teszi őket csak igazán kívánatosá.

A közelebb állók cserzett keze közt  
kőkorszakból itt ragadt dárda. A mozdulat,  
akár a félelmed, váratlanul ébred,  
s a fenyegetés így is, úgy is a szívedig hatol.  
Tucatnyi hegyes nyíl repül feléd  
és kárörvendő nevetések hangja.

Fogatlan mosolyuk több  
mint győzedelmi jelzés, rémálomszerű.  
A mindig éhes lelkeket  
még a halál fenyegetése sem tántorítja el.  
(Véresnek látszó ajkuk nem emberi,  
folyton álmat motyog a bétel bűvöletében.)

A rekeszizmok alatt némi édes gúny éled,  
amíg a döbbenet kifordít önmagadból.  
Az idős férfiak ugyan még sebre vágynak,  
de harci szomjukat nem véred csillapítja.

Elszabadult a szégyenteljes idő.